

Reïncarnatie

Waarom Lisa zo graag wil knallen

Dertiger Lisa is actief, een echte doener, een spring-in-het-veld. Lang en slank. Haar hoofd zit vol met schitterende ideeën, die ze ook nog eens bijna allemaal uitvoert. Ze houdt ervan 'om te knallen', ze wil gezien worden door anderen. Regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over cliënte Lisa. Waarom is 'knallen' zo'n beladen onderwerp in haar leven?

TEKST: MARIANNE NOTSCHALE-DEN BOER

Af en toe twijfelt Lisa aan zichzelf en of het wel genoeg is wat ze allemaal voor anderen doet. Over haar slanke lichaamsvormen is ze niet tevreden. Ze voelt zich schuldig over haar dunne lijf. Waar komt dat rare schuldgevoel vandaan? Regelmatig botst ze met haar moeder. Kennen ze elkaar uit een voorbij bestaan? Lisa zegt: “We clashen vooral door dingen die zij vroeger gedaan heeft en die ik *nóóit* zou doen. Ik moet niet lang met haar in één ruimte zijn, anders krijgen we slaande ruzie.”

Scherpe beelden verschijnen voor mijn geestesoog. Een slavenschip op zee. Een witte man die naast een zwarte man staat, in het scheepsruim benedendeks. Zwarte slaven die roeien om een schip te laten voortbewegen. Wanneer we verder praten over de moeite die Lisa heeft met haar slanke voorkomen, zie ik beelden uit een ander leven. Ik zie een niet al te snuggere jongeman die naar kampgevangenen kijkt. Het is oorlogstijd. Hij vraagt zich af wat die magere, slecht geklede mensen achter hekken met prikkeldraad doen. We praten over wat ik waarneem. Flitsen en flarden uit vorige levens van Lisa. Levens waarin ze niet voor vol werd aangezien. Schuld- en schaamtegevoelens. Ik geef haar het advies de grote lijnen van die oude gebeurtenissen op te schrijven, zodat ze beseft dat die situaties tot het verleden behoren. Dan kan Lisa zich beter richten op wie ze nu werkelijk is en wat ze nu allemaal kan.

‘Ik had de leiding over de zwarte slaven die de boot vooruit moesten roeien’

Tussen de roeiers

Lisa schrijft: ‘In een vorig leven was ik een man. Ik leek toen een beetje op hoe mijn vader er nu uitziet. Ik was jong, een jaar of 33, en had een blanke huid. Vroeger was het normaal dat mannen met de vloot meegingen; ik wilde dat niet. Maar mannen moesten gewoon mee, ik dus ook. Ik kreeg de taak om beneden in het ruim, bij de roeiers, het schip in beweging te houden op het water. Dit was een taak die ik niet zo leuk vond, omdat ik liever thuis was gebleven. Dan hoefde ik niet zo hard te werken tegen mijn zin in. Maar ik kreeg die taak toebedeeld omdat niemand dat wilde doen en ik overbleef. In dat leven had ik steeds het gevoel dat er keuzes voor mij gemaakt werden en dat ik zelf weinig in te brengen had. Ik voelde me geen echte vent en opkomen voor mezelf vond ik lastig. Ik was geen schuw type, maar in die tijd kon je gelijk de kogel krijgen als je in verweer ging. Niemand gaf echt om me, al helemaal niet op zee. Hoewel ik de gekregen taak bij de roeiers niet wilde, had ik wel een soort aanstuurfunctie. Dit gaf me nog een beetje het gevoel dat ik ertoe deed en ergens goed voor was. Ik had de leiding over de zwarte

slaven die de boot vooruit moesten roeien. De roeiers hadden ook een soort baas, die, ondanks dat deze zelf een slaaf was, als hoofdroeier de roeiers onderling in het gareel hield. Vanaf het moment dat wij hen gevangen namen, had ik met de grote baas van de slaven al oogcontact. Hij liet door zijn blik merken dat hij vond dat ik niks voorstelde, ook al wist hij dat ik de leiding over hem zou gaan krijgen aan boord. Ik kreeg er een naar gevoel bij.’

Twee moorden

‘We waren vele weken op zee. Op een zeker moment waren de slaven aan het roeien en kwam ik naar beneden gelopen om ze aan te sturen. Ik voelde me onzeker, omdat de baas van boven me weer eens onheus had bejegend en ik me daardoor ook een soort slaaf van *hém* voelde. Ik was geïrriteerd. De grote zwarte slaaf gaf mij een standje in aanwezigheid van alle andere slaven. De roeiers lachten me uit, ze keken raar naar me. Dit bracht me nog meer in verlegenheid, wat resulteerde in een storing in mijn bovenkamer. De slavenbaas draaide zich om en keerde me de rug toe. Het werd me zwart voor de ogen en in een vlaag van verstandsverbijstering viel ik hem aan met een stok of een grote peddel. Ik bleef hem slaan en slaan, totdat hij dood was. Iedereen was geschrokken. De roeiers keken met afschuw naar me, bang voor wat komen ging. Langzaam werd ik me bewust van de situatie waarin ik terecht was gekomen. Ik schrok ook, ik had iemand vermoord! Alle ogen van de slaven waren nu op mij gericht. In paniek rende ik weg van de plek in het ruim, naar het bovendek van het schip. Daar aangekomen ging het verhaal al als een lopend vuurtje rond. Mijn baas riep me, maar niet om de situatie aan te horen. Voor ik kon vertellen wat er was gebeurd, werd ik afgeknald en kreeg ik een kogel door mijn hoofd. Ik had namelijk een van zijn beste roeiers vermoord, en zelf stelde ik niet veel voor. Mijn dode lichaam werd in zee gegooid en mijn ziel was eindelijk verlost uit die nachtmerrie.’

Lange rijen achter prikkeldraad

‘In de Tweede Wereldoorlog was ik een dikke, wat viezige man met een niet heel groot snappertje. Ik was denk ik een jaar of 28 toen ik stierf. Het gezin waarin ik opgroeide, bewoonde een huis dat op een stuk grond stond naast een concentratiekamp. Mijn besef was niet heel groot over wat er allemaal gaande was in de wereld. Ik was verstandelijk niet helemaal goed bij. Ja, er gingen veel mensen dood, maar ik behoorde niet tot de groep die dood moest. Regelmatig zag ik lange rijen mensen achter hekken met prikkeldraad. Wat zal daar allemaal gebeuren, vroeg ik me af. Het was daar altijd grijs en grauwig. De energie in die tijd was erg somber. Mijn moeder was druk met het huishouden en ik deed buiten mijn eigen ding. Ik hing vaak rond bij de hekken van het kamp om te zien wat daar nou toch gebeurde. Wie gingen daar naar binnen? Dat het mensen waren die hun dood tegemoet gingen, besepte ik niet. Ik wist wel dat het daar niet goed ging, maar wat er dan precies gebeurde... Wel drong tot me door dat

‘Regelmatig zag ik lange rijen mensen achter hekken met prikkeldraad’

die mensen heel dun waren van de honger, terwijl ik op afstand naar ze stond te kijken. Dik, terwijl ik gewoon een boterham naar binnen propte.’

Recht door het hart

‘Op een dag was er weer een hele lange rij mensen die het kamp binnenging. Vanaf een afstand zag ik dat ik ineens werd aangekeken door een kindje dat in de rij stond. Ik schrok, omdat ik niet gezien wilde worden. Het voelde alsof ik stiekem iets aan het doen was. Een aantal dagen later stond ik daar weer, om het hoekje van ons huis. Ik keek naar wat er bij die hekken gebeurde, toen ik opeens stemmen achter me hoorde. Ik schrok. Twee mannen spraken me aan. Ze hoorden bij het kamp en vroegen aan me wat ik hier deed. Of ik iets stiekem aan het doen was? Ik stotterde omdat ik bang was, maar ook omdat ik niet echt goed kon uitleggen wat ik daar deed. De mannen lachten me uit en zeiden dat ik veel te dik was, en vies. Ze graptten dat ik geen Jood kon zijn, omdat ik er te dik voor was. Ik wist me geen houding te geven, want ik snapte niet wat daar in het kamp met de mensen gebeurde. Voor de mannen had ik geen enkele waarde. Eén van hen trok zijn pistool en zei: “Als je het goed doet, mag je weg. Doe je het niet goed, dan schiet ik je neer.” Dit maakte me bang, want ik wist niet veel maar wel dat ik niet slim genoeg was om te voldoen aan hun eis. Ik ging huilen. De man, die aan de rechterkant van me stond, vond dat niet voldoende. Hij schoot me neer. Recht door mijn hart. Het was gelijk klaar.’

Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing WWW.VORIGELEVENS.NL

Knallen

Lisa herkende de zielsenergie van haar huidige moeder in de grote zwarte slaaf, die ze in het scheepsruim te lijf ging en doodde. Met haar moeder samen in één ruim(te) zijn, riep altijd heftige emoties op. Nu ze weet dat het niet langer om een scheepsruim gaat, kan ze die emoties beter plaatsen en anders tegen hun moeder-dochter-relatie aankijken. Het voorbije leven van de jongeman met een geestelijke beperking, maakte Lisa duidelijk waarom haar slanke voorkomen steeds tot verwarrende schaamte- en schuldgevoelens leidde. Echter, dun zijn heeft nu niets te maken met uitgemergelde kampgevangenen in oorlogstijd. Een luide knal (pistoolschot) maakte aan beide vorige levens een einde. Door de plotselinge dood werd het sterven niet begrepen. Op zielsniveau werd ‘knallen’ gekoppeld aan ‘nog net in leven zijn’.

Lisa's dwangmatige gedachte om voortdurend te moeten knallen past niet langer bij het leven dat ze nu als actieve dertigjarige heeft. Lisa: “In beide levens miste ik betrokkenheid en liefde voor anderen én deed ik er zelf weinig toe. Dat is tegenwoordig gelukkig anders.” Dat klopt. Privé en in haar coachingswerk doet ze haar uiterste best om relaties met anderen zo gelijkwaardig mogelijk te laten verlopen, misschien een tikkeltje te. Daar zou ze zich best minder druk over mogen maken. Onaffe ervaringen zoals onbegrip, schaamte en schuld uit het verleden benoemen, bespreken en emotioneel afsluiten, werkt bevrijdend. *Beauty with brains* Lisa omarmt wie ze *nu* is: een slimme, slanke vrouw die figuurlijk gezien mag knallen wat ze wil! •